

ผลของการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้โปรแกรมฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการ

The Effects of Social Adjustment of Mathayomsuksa 1 Students by Using Yonisomanasikara Training Program

ทิพวรรณ คุณสาร (Tippawan Kunsarn)* ดร.ฉันทนา กล่อมจิต (Dr.Chantana Klomjit)**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Design) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบคะแนนการปรับตัวทางสังคมก่อนและหลังการฝึกวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการ และเพื่อเปรียบเทียบคะแนนการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนที่เข้าร่วมและไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนนาจอนศึกษา อำเภอสีชมพู จังหวัดขอนแก่น จำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) กลุ่มทดลองได้รับการฝึกวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ๆ ละ ประมาณ 40-50 นาที จำนวน 10 ครั้ง และกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบประเมินการปรับตัวทางสังคมมีความเชื่อมั่น .76 2) แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม 3) แบบบันทึกการประเมินตนเอง และ 4) โปรแกรมฝึกวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการเพื่อพัฒนาการปรับตัวทางสังคม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล The Wilcoxon Match Paired Signed-Rank Test และ The Mann-Whitney U Test ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ร่วมโปรแกรมฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการเพื่อพัฒนาทางสังคมหลังการทดลองมีคะแนนการปรับตัวทางสังคมสูงกว่าก่อนทดลองและมีคะแนนการปรับตัวทางสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ABSTRACT

The purpose of the Quasi-Experimental research was to compare post-test and pre-test scores in Social Adjustment of the students participated in Yonisomanasikara Training Program and compare Social Adjustment between the students participated in Yonisomanasikara Training Program and students who did not participate in Yonisomanasikara Training Program. The samples comprised of 20 Mathayomsuksa 1 students. They were randomly grouped to experimental group and control group, 10 students each. The experimental group attended 10 sessions, three times a week, each session, lasts 40-50 minutes of training while the control group did not. The instruments were : 1) The Social Adjustment Assessment Scale with reliability coefficient of .76, 2) The Behavioral Observation Record Scale, 3) The Activity Assessment Scale, 4) The Yonisomanasikara Training Program for developing Social Adjustment. The

* นักศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแนะแนวและให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

** รองศาสตราจารย์ ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Wilcoxon Match Paired Signed-Rank Test and The Mann-Whitney U Test were used for data analysis. The results showed that, after the experiment was completed, the students participating in Yonisomanasikara Training Program got post-test higher than pre-test scores in Social Adjustment and the experimental group got their scores higher than the control group at the .05 level of significance.

คำสำคัญ : โปรแกรมฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการ การปรับตัวทางสังคม นักเรียน

Key Words : Yonisomanasikara training program, Social adjustment, Students

บทนำ

สภาพสังคมไทยในปัจจุบันมีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้าน เศรษฐกิจ อุตสาหกรรมและด้านเทคโนโลยีต่างๆ เพื่อให้ทันตามกระแสของสังคมโลก พร้อมทั้งยกระดับ คุณภาพชีวิตของคนในสังคมให้มีความสุขทัดเทียม นานาประเทศ ดังนั้นสังคมไทยจึงจำเป็นต้องเปิดรับ วัฒนธรรมและนวัตกรรมการเรียนรู้ใหม่ๆ จากชาติ ตะวันตกนำไปสู่การปรับโครงสร้างระบบเศรษฐกิจ สังคม ศาสนา การเมืองการปกครอง การศึกษา และ ครอบครัว ส่งผลให้คนในสังคมต้องปรับเปลี่ยนวิถี ชีวิตใหม่ เช่น ในระบบการปกครองคนทุกคนมีสิทธิ และเสรีภาพเท่าเทียมกัน หญิงมีสิทธิคิดและกระทำ เท่าเทียมกับเพศชาย ในระบบการศึกษาครูต้องสอน โดยยึดนักเรียนเป็นจุดศูนย์กลาง (Student Center) หรือแม้แต่ในสถาบันครอบครัว ผู้ปกครองต้องปรับเปลี่ยนบทบาทของตนเองจากพ่อแม่ที่คอยอบรม สั่งสอนเพียงอย่างเดียวให้เป็นทั้งเพื่อนและพี่ เพื่อ คอยให้คำแนะนำ และให้คำปรึกษาแก่ลูกอย่างใกล้ชิด ด้วย ซึ่งนักเรียนจำเป็นต้องมีการปรับตัวเพื่อรับการ เปลี่ยนแปลงดังกล่าว

การปรับตัว หมายถึง ความพยายามของ บุคคลในการปรับพฤติกรรมและสภาพปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเอง ด้วยการปรับตัวเองทั้งด้านกาย ด้านจิตใจ ด้านความรู้สึก และด้านความคิดให้สามารถ แสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง และสังคมได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกลมกลืนกับ สภาวะแวดล้อมที่เป็นอยู่หรือเปลี่ยนแปลงไปได้อย่าง มีความสุข (มัลลวีร์, 2538) ซึ่งหากบุคคลใดสามารถ

ปรับตัวหรือแสดงพฤติกรรมที่ตอบสนองความต้องการ ของตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับ สภาพที่ตนเองเป็นอยู่ก็จะสามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับ ผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข แต่หากบุคคลใด ไม่สามารถปรับตัวได้ย่อมก่อให้เกิดความรู้สึกกดดัน บีบคั้น คับข้องใจ เกิดความรู้สึกอึดอัด รู้สึกขัดแย้ง ในตนเอง และสิ่งแวดล้อม เป็นเหตุให้บุคคลผู้นั้น ขาดความสุขที่แท้จริงในการดำเนินชีวิต ซึ่งภาวการณ์ ปรับตัวนี้จะเกิดอย่างรวดเร็ว และค่อนข้างรุนแรง ในวัยรุ่น

ช่วงแรกของการเข้าสู่วัยรุ่น (Puberty) อัตราพัฒนาการในด้านต่างๆ ของวัยรุ่นจะเป็นไป อย่างรวดเร็ว เช่น พัฒนาการทางด้านร่างกาย ร่างกาย เติบโตขึ้น กล้ามเนื้อ เปลี่ยนไป การมีประจำเดือนของ เพศหญิง และการผื่นเปื่อยในวัยรุ่นชาย ส่วนพัฒนาการ ด้านสติปัญญา ตามทฤษฎีการรู้คิดของเพียเจต์ เด็กในช่วงอายุ 11-15 ปี ซึ่งเป็นช่วงที่เด็กจะเข้าใจใช้ เหตุและผล สามารถคิดในเชิงตรรกศาสตร์ (Logical Thinking) ได้และมีความคิดแบบนามธรรมได้ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ย่อมขึ้นอยู่กับประสบการณ์การเรียนรู้ ของแต่ละคน และด้วยวัยรุ่นมีพัฒนาการด้านความ คิดมากขึ้นนี้เองจึงส่งผลให้เด็กวัยรุ่นนี้แสดงออกเป็น พฤติกรรมที่อยากรู้ อยากเห็น อยากลอง ต้องการ ค้นหาและแสดงเอกลักษณ์ของตน ประกอบกับมี ความเชื่อมั่นในความคิดของตนเองสูง และในส่วน พัฒนาการด้านจิตใจและสังคม วัยรุ่นจะให้ความสำคัญ ต่อเพื่อน สนใจเพื่อนต่างเพศ ต้องการมีอิสระ ต้องการ ได้รับการยกย่องจากกลุ่มเพื่อน อีกทั้งวัยรุ่นนั้นยังเกิด ความรู้สึกสับสนว่าตนเองเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ ซึ่ง

ลักษณะเช่นนี้เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและฮอร์โมนที่ยังไม่สมดุลในระยะแรก ดังนั้นวัยรุ่นจึงมีอาการอ่อนไหวง่าย รักแรง เกลียดแรง น้อยใจบ่อย เปลี่ยนอารมณ์ไปมาโดยที่ตนเองและผู้อื่นอาจไม่ทันเข้าใจเหตุผลที่แท้จริง (ศรีเรือน, 2549; ฉันทนา และคณะ, 2547) ด้วยเหตุนี้วัยรุ่นจึงจำเป็นต้องปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การปรับตัวทางสังคม

เนื่องจากในการก้าวเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ต่อไปวัยรุ่นเหล่านี้ต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม เด็กจึงควรเรียนรู้และได้รับการฝึกฝนให้รู้จักการปรับตัวอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างปกติสุข หรือการรู้จักปรับตัวทางสังคมนั่นเอง การปรับตัวทางสังคม คือ การที่คนเรารู้จักการปรับปรุงพฤติกรรม ความรู้สึก และความคิดต่างๆ ที่เคยอยู่บนพื้นฐานความต้องการ ความคิด ความเชื่อที่พัฒนาขึ้นเป็นเอกลักษณ์ส่วนบุคคลเพื่อให้ตัวเราเองรู้จักและยอมรับในบทบาทหน้าที่ของตนเองในสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่ในขณะนั้น รวมถึงความสามารถในการสร้างสัมพันธ์ภาพหรือมีทัศนคติที่ดีต่อผู้อื่น เช่น กลุ่มคนในครอบครัว พ่อ แม่ พี่ น้อง กลุ่มคนในโรงเรียน เพื่อน คุณครู และกลุ่มคนแปลกหน้า โดยไม่มีปัญหาข้อขัดแย้งที่ทำให้กระทบกระเทือนถึงสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลขึ้น ซึ่งความสามารถในการปรับตัวทางสังคมเช่นนี้วัยรุ่นบางคนก็สามารถดำเนินชีวิตในช่วงเปลี่ยนผ่านนี้ไปได้ด้วยดี แต่อีกหลายคนก็อาจประสบปัญหาไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ทำให้การดำเนินชีวิตไม่มีความสุข เด็กจึงหาทางออก หรือหาจุดเด่นให้ตนเองเป็นที่ยอมรับของสังคมทั้งสังคมในครอบครัว และโรงเรียน โดยการแสดงออกถึงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ตัวอย่างเช่น การแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว การใช้ความรุนแรง การหนีเรียน เป็นต้น ดังนั้นผู้ใหญ่จึงจำเป็นต้องให้ความสนใจและช่วยประคับประคองให้เขาดำเนินชีวิตผ่านไปเป็นผู้ใหญ่ ที่มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ (วารภรณ์, 2545) เพราะหากไม่ได้รับการแก้ไขในโอกาสต่อไปปัญหาการปรับตัวทางสังคมที่ไม่เหมาะสมอาจทวีความรุนแรงมากขึ้นจนก่อให้เกิดผลร้ายต่อ

สังคมได้ ด้วยเหตุนี้จึงมีนักวิจัยและนักวิชาการหลายท่านให้ความสนใจศึกษาเรื่องเกี่ยวกับการปรับตัวทางสังคมของกลุ่มนักเรียนที่มีอายุในช่วงวัยรุ่นไว้หลายท่าน และเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ประกอบการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับวัยรุ่นกับการปรับตัวทางสังคมจากผลงานของ พิระศักดิ์ (2543) ที่ได้ศึกษาการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีการปรับตัวทางสังคมด้านบรรยากาศการเรียนการสอน ด้านครู และด้านบุคคลทั่วไปอยู่ในระดับปานกลาง และมีการปรับตัวด้านสุขภาพร่างกาย ด้านเพื่อน และด้านสถานภาพในครอบครัวอยู่ในระดับมาก โดยนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีการปรับตัวทางสังคมด้านสถานภาพในครอบครัว (พ่อ แม่ ผู้ปกครอง) อยู่ในระดับมากเหมือนกัน ขณะเดียวกันกลุ่มนักเรียนหญิงก็มีการปรับตัวทางสังคมด้านสุขภาพร่างกายอยู่ในระดับมากด้วย และในปี พ.ศ. 2546 อัญชลี ทองจันทร์ ได้ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดเพชรบุรี โดยการวิเคราะห์เส้นทาง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 385 คน ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนคือ สภาพแวดล้อมในโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนสูงสุด เท่ากับ .354 รองลงมาคือ มโนภาพแห่งตน การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าเท่ากับ .234 .222 และ .108 ตามลำดับ และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวก็มีอิทธิพลทางอ้อมต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนโดยผ่านทางผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับ .032 เช่นกัน

แนวทางการจะพัฒนาการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนที่มีประสิทธิภาพต้องเริ่มจากการปรับเปลี่ยนเรื่องของการคิด โดยทำอย่างไรให้เด็กนักเรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาได้ถูกต้อง และ

เหมาะสม เพราะการคิดจะชี้แนะและควบคุมการกระทำต่างๆ ของบุคคล หากบุคคลคิดเป็นแล้วก็จะส่งผลให้กินเป็น อยู่เป็น ซึ่งนำไปสู่ดำรงชีวิตเป็น การคิดเป็นพื้นฐานของการกระทำอันนำไปสู่ความเจริญก้าวหน้าและความสามารถในการคิดนั้นเป็นเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาบุคคลอันจะช่วยให้บุคคลสามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ (ปรียาพร, 2543) ดังนั้นการคิดเป็นจึงเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้มนุษย์เกิดการพัฒนาดังจะเห็นได้จากแนวคิดในการปฏิรูปการศึกษาที่เน้นให้ผู้เรียนคิดเป็นตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดการบวนการคิด ให้คิดเป็น ทำเป็น การพัฒนาการคิดจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนา สติปัญญาของเด็ก ให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป ดังนั้นในการพัฒนาการปรับตัวทางสังคมของเด็กจึงมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาการคิด เพราะการคิดเป็นจะส่งผลให้บุคคลมีความคิดที่ยั่งยืน สามารถรู้จักมอง รู้จักพิจารณาสิ่งทั้งหลาย รู้จักอย่างถูกวิธี คิดอย่างมีระเบียบ (ทิศนา, 2544) ส่งผลให้บุคคลเกิดปัญญา สามารถปฏิบัติตนและปรับตัวทางสังคม ดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความสุขได้ทุกสถานการณ์ และวิถีคิดที่เป็นแนวทางที่จะทำให้เกิดปัญญา เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการปรับตัวทางสังคมของวัยรุ่นนั้น คือ วิถีคิดทางพุทธศาสนา หรือที่เรียกว่าการคิดแบบโยนิโสมนสิการ

การคิดแบบโยนิโสมนสิการ คือ การคิดโดยแยกแยะ วิเคราะห์ แยกแยะสิ่งต่างๆ เป็นวิธีการคิดที่เน้นให้บุคคลรู้จักคิดพิจารณาอย่างมีเหตุมีผล คิดไม่สับสน คิดเป็นขั้นตอนต่อเนื่องเป็นลำดับและเป็นประโยชน์จึงเป็นความสามารถของบุคคลในการรู้จักมอง รู้จักพิจารณาสิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริง โดยเริ่มจากการคิดพิจารณา คิดหาสาเหตุ สืบค้นจากต้นเหตุ คิดประเมินข้อดี-ข้อเสีย คิดแยกแยะเรื่องให้ออกตามสภาวะความเป็นจริง คิดตามความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลโดยไม่เอาความรู้สึกของตนเข้าไปเป็นเกณฑ์ในการตัดสิน หรือครอบคลุมนั้นนี้เพื่อให้บุคคลสามารถยอมรับ เข้าใจ ตลอดจนแก้ปัญหาได้อย่าง

เหมาะสม ด้วยวิธีแห่งปัญญา ซึ่ง เป็นหลักธรรมที่สำคัญในกระบวนการของการศึกษาและพัฒนาคนตามคุณลักษณะที่พึงประสงค์

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่อง การพัฒนาการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้โปรแกรมฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการ โดยผู้วิจัยนำโยนิโสมนสิการมาสร้างเป็นโปรแกรมโดยมีกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกคิดเพื่อนำไปสู่การปรับตัวทางสังคม ในด้านการยอมรับตนเอง ด้านสัมพันธภาพกับเพื่อน สัมพันธภาพในครอบครัว และสัมพันธภาพในสถานศึกษาและสังคมที่เป็นอยู่ เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการยอมรับ ปรับปรุง เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนำไปสู่การพัฒนาให้นักเรียนให้สามารถปรับตัวทางสังคม เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้มีความสุข เป็นคนที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของสังคม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนการปรับตัวทางสังคมก่อนและหลังการฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนที่ได้รับฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การปรับตัวทางสังคม หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจยอมรับตนเองต่อบทบาทที่ตนได้รับในสังคม การมีสัมพันธภาพกับเพื่อน ครอบครัว และบุคคลอื่นเพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขวัดได้จากแบบประเมินการปรับตัวทางสังคมทั้ง 4 ด้านซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นดังนี้

- 1) ด้านการยอมรับตนเอง หมายถึง ความความรู้สึกฝึกคิด ความเข้าใจ การมองตนเอง และรู้จักจุดเด่น จุดด้อยของตนเองและยอมรับตนเองตามความเป็นจริง

2) ด้านเพื่อน หมายถึง ความเข้าใจ การยอมรับ การทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับเพื่อน

3) ด้านครอบครัว หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจและช่วยเหลือซึ่งกันและกันของนักเรียน กับคนในครอบครัว

4) ด้านสถานศึกษา หมายถึง สัมพันธภาพของนักเรียนกับครู ความร่วมมือและความรับผิดชอบต่อส่วนร่วมและสถานศึกษา

2. การคิดแบบโยนิโสมนสิการ หมายถึง ความสามารถในการพิจารณา แยกแยะ คิดสืบค้น ตามความสัมพันธ์ของเหตุปัจจัย คิดเป็นลำดับขั้นตอน ทั้งในส่วนที่เป็นข้อดีและในส่วนที่เป็นข้อเสีย ส่วนที่ให้ประโยชน์และสร้างสรรค์ต่อตนเองและสังคมได้ โดยไม่นำความรู้สึกส่วนตัวเข้าไปตัดสิน มี 10 วิธีคิด ดังนี้

1) วิธีคิดแบบสืบสาวเหตุปัจจัย หมายถึง คิดสืบค้นหาสาเหตุ ที่มาของสิ่งที่ทำให้เกิด ผลนั้น ๆ

2) วิธีคิดแบบแยกแยะส่วนประกอบ หมายถึง การคิดแยกแยะสิ่งหนึ่ง ๆ ให้เห็นว่าประกอบด้วยส่วนย่อยอะไรบ้าง

3) วิธีคิดแบบสามัญลักษณ์ หมายถึง การคิดให้เข้าใจเกี่ยวให้เข้าใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลง ที่เป็นไปตามธรรมชาติ โดยรู้เท่ากันว่าสิ่งต่างๆ เปลี่ยนแปลงตามปัจจัย

4) วิธีคิดแบบอริยสังข์ หมายถึง วิธีคิดแบบแก้ปัญหา หมายถึง การคิดที่เริ่มต้นจากการเข้าใจ ปัญหาแล้วสืบค้นหาสาเหตุเพื่อเตรียมแก้ไขพร้อมกัน นั้นก็กำหนดเป้าหมายให้แน่ชัดแล้วคิดวางวิธีปฏิบัติที่จะกำจัดสาเหตุของปัญหาให้สอดคล้องตามเป้าหมายที่กำหนด

5) วิธีคิดแบบอรรถสัมพันธ์ คือ การคิดโดยรู้เข้าใจถึงหลักการและความมุ่งหมายของ เรื่องนั้น ๆ ว่าจะดำเนินไปเพื่อจุดมุ่งหมายอะไร โดยมี หลักการสอดคล้องกันที่จะทำให้การปฏิบัติได้ผลตาม ความมุ่งหมาย

6) วิธีคิดแบบเห็นคุณค่า-ทางออก หมายถึง การคิดให้ครบทั้งข้อดีข้อบกพร่องหรือ การยอมรับทั้ง 2 ส่วนตามจริง ตลอดจนมองหาแนวทาง ในการแก้ไขข้อบกพร่องนั้น ๆ

7) การคิดแบบรู้คุณค่าแท้-คุณค่าเทียม หมายถึง การคิดหาคุณค่าหรือประโยชน์เมื่อ เข้าไปมีปฏิสัมพันธ์กับการใช้สอยหรือบริโภคสิ่งต่าง ๆ โดยสามารถจำแนกคุณค่าแท้ได้

8) วิธีคิดแบบปลูกเร้าคุณธรรม หรือวิธีคิดในแง่บวก คือ การคิดมองหาส่วนดีหรือ ความหมายเชิงสร้างสรรค์จากสถานการณ์ต่าง ๆ มาใช้ ประโยชน์

9) วิธีคิดแบบเป็นอยู่ในปัจจุบัน คือ การคิดเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการปฏิบัติในปัจจุบัน โดยไม่เพื่อฝันเลื่อนลอยกับเรื่องราวในอดีตหรืออนาคต

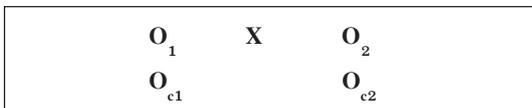
10) วิธีคิดแบบวิวิธชาต หรือวิธีคิดแบบแจกแจกหลายแง่มุม คือ การคิดแจกแจกหลาย ๆ แ่งมุมหรือการคิดแตกประเด็นจนครบทุกด้าน เพื่อ ประกอบการตัดสินใจหรือเพื่อให้รู้เข้าใจสิ่งนั้นถูกต้อง แท้จริง

โปรแกรมฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการ หมายถึง โปรแกรมฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จำนวน 10 ครั้งๆ ละ 40-50 นาที โดยใช้กิจกรรมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และ สามารถใช้กระบวนการคิดแบบโยนิโสมนสิการ เพื่อ พัฒนาการปรับตัวทางสังคม ของนักเรียนโดยใช้เทคนิค การจัดกิจกรรมกลุ่มประกอบ เช่น การระดมสมอง การอภิปรายกลุ่ม ประกอบด้วย การระดมสมอง การอภิปรายกลุ่ม และการฝึกทักษะ ซึ่งผู้วิจัยกำหนด สถานการณ์จำลอง สถานการณ์จริงและเพลง ให้นักเรียน ศึกษา แล้วผู้วิจัยตั้งคำถามเพื่อฝึกให้นักเรียนมี กระบวนการคิดเป็น ตามแนวคิดของพระธรรมปิฎก (2546) ซึ่งมีขั้นตอนหลักของการจัดกิจกรรมใ้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างศรัทธา และโยนิโสมนสิการของ สุมณ (2530) แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ซึ่งเป็นการสร้าง บรรยากาศให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้วิจัยและ

นักเรียน ชั้นที่ 2 ขึ้นดำเนินการ เป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนได้ดำเนินการฝึกปฏิบัติ และชั้นที่ 3 ขึ้นสรุปเป็นขั้นตอนในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างผู้วิจัยและนักเรียนเพื่อสะท้อนผลการปฏิบัติทั้งกระบวนการปฏิบัติและผลของการปฏิบัติ

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้รูปแบบการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Non-equivalent control group pretest-posttest design) ซึ่งใช้ 2 กลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีการวัดผลก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งเขียนเป็นรูปแบบการวิจัยได้ดังนี้ (ลัดดา, 2543)

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการทดลอง

- X แทน กิจกรรมฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการ
- O_1 แทน การทดสอบก่อนการทดลอง
- O_2 แทน การทดสอบหลังการทดลอง
- O_{c1} แทน การทดสอบหลังการควบคุม
- O_{c2} แทน การทดสอบหลังการควบคุม

ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนาจานศึกษา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 4 ห้อง รวม 162 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนาจานศึกษา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนนาจานศึกษา ที่มีคะแนนการปรับตัวทางสังคมต่ำ จำนวน 20 คน สุ่มเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 10 คนโดยให้คะแนนเฉลี่ยทั้ง 2 กลุ่มมีค่าใกล้เคียงกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบประเมินการปรับตัวทางสังคม ซึ่งเป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยได้พัฒนามาจากแบบประเมินการปรับตัว

ทางสังคมของ วรรณญา (2548) และพีรศักดิ์ (2543) โดยมีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert’s Scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ประกอบด้วยโครงสร้างการปรับตัวทางสังคม 4 ด้าน คือ ด้านการยอมรับตนเอง ด้านสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน ด้านสัมพันธ์ภาพในครอบครัวและด้านสัมพันธ์ภาพในสถานศึกษา ด้านละ 8 ข้อ รวม 32 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น .76

โปรแกรมฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 10 ครั้ง ครั้งละ 40-50 นาที โดยมีโครงสร้างของโปรแกรมประกอบด้วยการปรับตัวทางสังคม 4 ด้าน คือ ด้านการยอมรับตนเอง ด้านสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน ด้านสัมพันธ์ภาพในครอบครัวและด้านสัมพันธ์ภาพในสถานศึกษา ซึ่งใช้กระบวนการกลุ่มและเทคนิคการตั้งคำถามตามวิธีการของโยนิโสมนสิการ (สุนน, 2530) มาใช้ในการสร้างโปรแกรมแต่ละครั้ง

การหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือโดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพจำนวน 3 ท่านและผู้วิจัยได้นำมาปรับแก้ไขตามคำแนะนำแล้วนำเครื่องมือไป try out กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีบริบทใกล้เคียงกันกับกลุ่มตัวอย่างแล้วนำมาปรับปรุงอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปใช้จริง

การวิเคราะห์ข้อมูล

- 1) เปรียบเทียบคะแนนการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของ The Wilcoxon’s Matched-Pairs Signed-Ranks Test
- 2) เปรียบเทียบคะแนนการปรับตัวทางสังคมของนักเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบของ The Mann-Whitney U-test
- 3) วิเคราะห์ข้อมูลคุณภาพประกอบการอภิปรายผล

ผลการวิจัยและการอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนโดยใช้โปรแกรมฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการและเพื่อเปรียบเทียบคะแนนการปรับตัวทางสังคมระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมหลังการเข้าร่วมโปรแกรมฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการ ผู้วิจัยขออภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานดังต่อไปนี้

จากสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 นักเรียนที่ได้รับการฝึกวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการมีคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมสูงกว่าก่อนได้รับการฝึกคิดแบบโยนิโสมนสิการ

ผลของการฝึกคิดแบบโยนิโสมนสิการเพื่อพัฒนาการปรับตัวทางสังคม พบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมสูงขึ้นกว่าก่อนการได้รับการฝึกคิดแบบโยนิโสมนสิการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย โดยก่อนได้รับการฝึกคิดแบบโยนิโสมนสิการนั้น นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการปรับตัวทางสังคมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 คือ นักเรียนที่ได้รับการฝึกคิดแบบโยนิโสมนสิการมีคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกคิดแบบโยนิโสมนสิการ แสดงให้เห็นว่า การฝึกคิดแบบโยนิโสมนสิการสามารถพัฒนาและส่งเสริมความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนให้สูงขึ้นได้ ทั้งนี้เนื่องจาก ประการแรกคือ การคิดแบบโยนิโสมนสิการเป็นลักษณะการคิดพิจารณาไตร่ตรองด้วยปัญญาที่ละเอียดอ่อน รอบคอบ เชื่อมโยงระหว่างเหตุและผล คำนึงถึงส่วนดี ส่วนเสีย เป็นประโยชน์และมีใช้ประโยชน์ (พระมหาหุนพัฒนา, 2544) นอกจากนี้แล้วโยนิโสมนสิการยังเป็นการฝึกคิดวิเคราะห์ตามสภาพที่เกิดขึ้นจริง โดยไม่มองสิ่งต่างๆ อย่างผิวเผิน และไม่นำความรู้สึกส่วนตัวเข้าไปเกี่ยวข้อง (พระธรรมปิฎก, 2542) ด้วยคุณลักษณะที่ให้คุณน่านับการแก่ผู้ฝึก

การคิดแบบโยนิโสมนสิการเช่นนี้เอง ส่งผลให้นักเรียนที่ได้รับการฝึกคิดดังกล่าวสามารถพัฒนาตนเองในการปรับตัวทางสังคมในแต่ละองค์ประกอบได้เป็นอย่างดี ดังจะเห็นได้จากภายหลังการทดลองกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางสังคมสูงกว่าก่อนได้รับการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประการที่ 2 คือ ในการจัดกิจกรรมฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการในการพัฒนาการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนในครั้งนี้ เป็นกิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยได้จัดบรรยากาศการทำกิจกรรมให้เกิดกลิ่นอายมิตรที่ดีระหว่างผู้วิจัยและนักเรียนตามแนวคิดการสอนโดยสร้างศรัทธาและโยนิโสมนสิการของ สุนน (2530) เช่น การกล่าวทักทายนักเรียนด้วยมิตรภาพก่อนทำกิจกรรมด้วยคำพูดที่เป็นมิตร การแสดงสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส การแต่งกายสุภาพและสร้างความน่าเชื่อถือให้ผู้ฝึกเกิดความรู้สึกศรัทธาต่อผู้วิจัยส่งผลให้นักเรียนกลุ่มทดลองเกิดความรู้สึกผ่อนคลาย รู้สึกเป็นกันเองกับผู้วิจัย และระหว่างทำกิจกรรมที่ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นร่วมกันนั้น นักเรียนทุกคนกล้าคิด กล้าพูด กล้าแสดงออก และกล้านำเสนอแนวคิดใหม่ๆ ที่สร้างสรรค์แก่เพื่อน และด้วยโยนิโสมนสิการเป็นกระบวนการคิดที่ประกอบด้วยขั้นตอนในการคิด และความสามารถในการคิดแตกประเด็นหลายๆ ประการ ซึ่งต้องได้รับการฝึกฝนอย่างเป็นขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง ผู้วิจัยจึงได้นำเทคนิคกิจกรรมกลุ่มมาใช้ในการฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถในการปรับตัวทางสังคมให้เกิดเป็นรูปธรรมชัดเจนยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษา กรณีตัวอย่าง และสถานการณ์สมมุติที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับการปรับตัวทางสังคมในแต่ละองค์ประกอบทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการยอมรับตนเองในครั้งที่ 2-3 ด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนในครั้งที่ 4-5 ด้านสัมพันธภาพกับครอบครัวในครั้งที่ 6-7 และด้านสัมพันธภาพในสถานศึกษาในครั้งที่ 8-9 และภายหลังจากที่ให้นักเรียนศึกษากรณีให้ศึกษาในกิจกรรมแต่ละครั้งแล้ว ผู้วิจัยยังเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น และแสดง

ความรู้สึกต่อสถานการณ์ที่ทำให้ศึกษาได้อย่างอิสระ ภายใต้ข้อคำถามที่ผู้วิจัยกระตุ้นให้นักเรียนฝึกคิดแบบ โยนิโสมนสิการ การทำกิจกรรมครั้งนี้เป็นกิจกรรม ที่ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติคิด และ ฝึกแสดงกระบวนการคิดแบบโยนิโสมนสิการด้วย ตนเองจึงเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้นักเรียนที่ได้รับการ ฝึกคิดแบบโยนิโสมนสิการเป็นผู้ที่รู้จักคิด พินิจ พิจารณาใช้สติปัญญาในการไตร่ตรองถึงส่วนดี ส่วนเสีย ในสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันด้วยความรอบคอบ เมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ในทางตรงข้ามกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการพัฒนาความรู้ ความคิดเฉพาะภายในห้องเรียนและการทำกิจกรรม ในชีวิตประจำวันเท่านั้น โดยไม่ได้รับการฝึกคิดแบบ โยนิโสมนสิการในครั้งนี้ ส่งผลให้ความสามารถในการ ปรับตัวไม่ได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง และมี ประสิทธิภาพ จึงทำให้คะแนนความสามารถในการ ปรับตัวทางสังคมหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม ไม่เพิ่มสูงขึ้นในทางสถิติ

ผลจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาการปรับตัวทางสังคมโดยใช้กิจกรรมฝึก การคิดแบบโยนิโสมนสิการในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 ที่มุ่งให้นักเรียนพัฒนาการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การปรับตัวทางสังคมทั้ง 4 ด้าน โดยการนำหลักการ คิดแบบโยนิโสมนสิการมาเป็นเครื่องมือในการคิด พิจารณารวมถึงระบบกลุ่มจะช่วยให้ นักเรียนสามารถ คิดบรรลุจุดหมายได้

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาการพัฒนาการปรับตัว ทางสังคมด้วยวิธีการอื่นๆ เช่น การใช้กิจกรรมกลุ่ม สัมพันธ์ การใช้ตัวแบบ การศึกษารายกรณี (Case Study)
2. ควรมีการศึกษาตัวแปรแทรกซ้อนอื่น อื่น ๆ ที่อาจจะส่งผลต่อการปรับตัวทางสังคมของ นักเรียน เช่น สถานะทางเศรษฐกิจ ลำดับการเกิด สภาพครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู ระดับการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการปรับตัวทางสังคม

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2544. หลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- ฉันทนา กล่อมจิต และคณะ. 2547. จิตวิทยา. พิมพ์ ครั้งที่ 2. ขอนแก่น: โรงพิมพ์คลังนานาวิทยา.
- ทิตนา แคมมณี. 2544. วิทยาการด้านการคิด. กรุงเทพฯ: บริษัทเดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเมนท์ จำกัด.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2543. จิตวิทยาการ บริหารงานบุคคล. กรุงเทพฯ. ศูนย์สื่อเสริม กรุงเทพฯ.
- พระธรรมปิฎก. 2542. วิถีคิดตามหลักพุทธธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ศยาม.
- พระมหาหรรษา กอบบาง. 2544. การศึกษาวิเคราะห์ วิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการในพระสูตรต้นตอปัญหา. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศิลปศาสตรมหา บัณฑิต สาขาวิชาพุทธศาสนศึกษา คณะ ศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พีระศักดิ์ ผาณิตบุศย์. 2543. ศึกษาการปรับตัวทาง สังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร จังหวัด หนองบัวลำภู. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยา การให้คำปรึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มัลลวีร์ อดุลวัฒน์ศิริ. 2538. จิตวิทยาการปรับตัว. ขอนแก่น: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ลัดดา อะยะวงศ์. 2543. ระเบียบวิธีวิจัยการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 6. ขอนแก่น [ม.ป.พ.].
- วรัญญา นนทะแสน. 2548. การเปรียบเทียบการ ปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 โรงเรียนโนนสังกั.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 1 จังหวัด ขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- วราภรณ์ ตระกูลสถิตย์. 2545. จิตวิทยาการปรับตัว. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- วีระเชษฐ ผ่องพันธ์. 2546. ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ที่มีต่อการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศรีเรื่อน แก้วกังวาล. 2549. จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย วัยรุ่น-วัยสูงอายุ (เล่ม 2). พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุมน อมรวิวัฒน์. 2530. การสอนโดยสร้างศรัทธา โยนิโสมนสิการ. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พริ้นติ้งเฮ้าส์.
- สุมน อมรวิวัฒน์. 2542. การพัฒนาการเรียนรู้ตามแนวพุทธศาสตร์ ทักษะกระบวนการเผชิญสถานการณ์. นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัญชลี ทองจันทร์. 2546. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดเพชรบุรีโดยการวิเคราะห์เส้นทาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ.